

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

BARCELONA

(ADHERIT A LA "UNIO CATALANISTA")

3 Octubre 1918

AFIRMACIÓ NACIONALISTA

L'acte de la Lliga

Fou un acte verament nacionalista; els dos ministres de l'Espanya gran intentaren provar que eren allí on eren avans, però, bé prou que tots sabem que l'seu nacionalisme d'abans estava probat en fets i l'acte d'ahir eren solament paraules i res més que paraules.

Parla En Ventosa

En tots els nostres actes En Prat de la Riba és el nostre seny inspirador. Quan En Rodés i jo vàrem entrar al Govern En Prat ja havia mort. I no obstant ell inspirava la nostra acció política. Ell era el més decidit partidari de participar en el Govern d'Espanya.

Si en Prat de la Riba no hagués mort, no sabem si en Rodés hauria estat ministre; però molt bé saben els Senyors Ventosa i Cambó que no ho haurien sigut de l'Espanya gran, sinó de la República confederada d'Iberia. Mort en Prat i del somni del gran idealista en sortí el conte xinès de l'Espanya gran.

Sense l'ideal nacionalista la nostra acció seria efímera com la d'altres ministres catalans que hi ha hagut. Mantenint el nostre ideal és com podem arribar a que la nostra obra sigui feconda.

Mantenint el nostre ideal, senyor Ventosa, i entrant en el govern per salvar el règim, que ja s'enderrocava per si sol, tot i afirmant que no era la hora de parlar de l'autonomia; precisament quan molts nacionalistes opinaven que era la gran hora de parlar-ne... (exemple Irlanda) ha fet un gran servei a la monarquia i a la «Nación española» però el que és a Catalunya li hi han ben bé fet la san'ísima...

Mirem com sorgeixen valors polítics a la Rússia desfeta, a l'Àustria i a Irlanda, i constatem l'idealisme dels missatges de Wilson. Nosaltres, doncs,

no podem ésser una excepció, no podem incloure'ns en els problemes materials, que seria cuidar solament la vida animal de l'home. Sense el nostre ideal cauríem en la desfeta. Fixem-nos amb les classes conservadores. Si en elles manqués ideal sortirien en lluita totes les concupiscències perquè haurien fet triomfar la cobdícia.

Deia En Cambó a Covadonga: «Jo tinc fe cega en Espanya». I dic això aquí perquè es vegi que no parlem diferent allí. Com En Cambó haig de dir que tinc fe en Espanya. Però no en una Espanya uniforme, sinó en una Espanya que cada poble tingui la seva llibertat (ovació): que Catalunya tingui l'autonomia que li pertoca per la seva personalitat i que el lligam que ens uneixi amb Espanya sigui de germanor. (Ovació).

Aquest era l'ideal d'En Prat. Seguiu la seva obra i que aquest sigui el major homenatge que poguem tributar-li. (Grandiosa ovació).

O nosaltres no sabem llegir o tot això vol dir que es l'hora, potser única de què Catalunya realitzi els seus anhels nacionals. En quan al que 'ns diu que's té de demostrar que no 'ns guia l'antipatia ni repulsió als altres; creiem que com que dels altres no en tenim de fer ens té sens cap cuidado la seva opinió.

Parla En Cambó

Avui el retrat d'En Prat de la Riba presideix aquest acte, però el seu esperit ha de presidir sempre la nostra actuació. No's presentarà cap moment, en la actuació del catalanisme, en que no's trobi en l'obra escrita d'En Prat de la Riba o en les paraules que d'ell recordem, la norma que deu seguir-se.

No volem que 'ns governin bé, el que volem és que deixin de governar-nos.

Prat de la Riba

No's van pendre acords;—les delegacions—em demanaren que articulés el projecte en forma concreta; ho vaig fer i en un dels últims concells l'acord fou contrari.

De manera que d'Espanya en trauran l'autonomia, l'integral autonomia; el reconeixement de Catalunya Nació; però per ara res, ni les delegacions. Caram, caram, ves perquè no hi heu de tenir confiança amb els ministres de l'Espanya gran, tan bé que ho expliquen tot i vosaltres no sabeu entendre-ho.

No temem el catalanista impacient; aquest demà estarà amb nosaltres, (potser no). Temem més als d'esperit pacífic que entenen que governant nosaltres està tot resolt.

Nostre govern passarà sens que faci res per Catalunya i Espanya.

No refreneu el vostre entusiasme; sigueu cada dia més catalanistes que sent-ho ens fareu un servei a nosaltres, i donareu forces, no al govern, sinó a la massa immensa d'Espanya.

Entenent-ho així, a la sortida, els joves nacionalistes es deixaren portar per l'entusiasme. Tot i tenint en compte que éssent cada dia més catalanistes potser n'arribarà un que's trobaran separatistes de cop i volta. En quan això de la massa immensa d'Espanya; confessem-ho ingenuament va ésser l'únic del discurs que no vàrem entendre.

Al acabar de parlar en Cambó resonà una ovació; seguida però freda i de compliment, com la gent assistí al teatre. Una ovació molt «gente bien» molt Espanya gran.

La sortida

Fou el veritable acte d'Afirmació Nacionalista. Durant la celebració, a dintre del Teatre i a fóra, van ésser repartides unes fulles amb fragments de la traducció catalana del Missatge del president Wilson.

La gentada sortí del Teatre aplaudint i cantant «Els Segadors» malgrat alguns senyors «Esteve» protestessin potser perquè creuen que amb aquests temps d'Espanya gran, no està bé que's cantin. La gentada carrer Major avall continuà cantant i donant visques; tots ells foren contestats amb gran entusiasme. De sobte un nombre gros que anava al front de la manifestació, constituït per joves pertanyents a les següents entitats nacionalistes radicals: Centre Nacionalista Català, Joventut Nacionalista La Falç, Grup Joventut L'Avençada, Joventut Nacionalista Renaixença, Joventut Catalanista Els nets dels almogàvers i moltes altres; aparegué una bandera catalana junt amb una altra de la gran República Nord-Americana, seguint aplaudides entusiastament i saludades amb crits de «Visca els lliberadors de Cuba» «Gloria a Wilson» «Visca la revisió del tractat d'Utrecht». Un troç mes avall uns quants individus entenent que tot això no estava gaire amb relació amb el conte xinès de l'Espanya gran, no sabent que tenia que veure el nacionalisme català amb Nord-América, inicià una lleu protesta envers la significació dels manifestants, que acabaren amb vives discussions que es convertiren amb cops de puny i garrotades al intentar alguns dels contramanifestants fer baixar la bandera nord-americana, no logrant-ho ni molt menys puix foren rebuts violentment. I, malgrat «la estupenda» informació del «Correo Catalán», la bandera de Nord-América, ben alta i escoltada convenientment desfilà tot el carrer Major aplaudida i vitorejada constantment i essent a més defensada amb la deguda forma (llegeixis a cops de puny i garrotades) envers els que intentaren a cada pas pendre-la.

Al arribar cantonada a la Diagonal veint-se impotents els contramanifes-

tants per a realitzar ço que intentaren i el nacionalisme dels partidaris de l'Espanya gran! demanaren l'apoi de la guardià civil; clar està fou concedit immediatament. La guardià civil, sabre amb mà, disolgué la manifestació posant els caballs en mig dels individus que la formaven. La majoria dels manifestants s'aturà fent comentaris mentre altres es dirigiren al Consulat de Nord-Amèrica on es dongué per acabada la manifestació, entregant les banderes a alguns dels manifestants. I aquest, joves nacionalistes radicals, sí que fou un acte de veritable afirmació nacionalista. L'apel·lació a l'Europa era reproduïda, i no per un partit polític, sino pel poble, que d'una manera viril i digna plantejava al mig del carrer l'apel·lació a l'Europa; l'esperança amb el missatge del president Willson: la fé ferventa, amb el dret d'ésser de la nacionalitat catalana.

Catalunya espera que a la futura conferència de la Pau serà revisat el tractat de Utrech

Aplec de la Sardana

L'esplendidesa del dia va afavorir la seva celebració que enguany tingué lloc a le Planes de Vallvidrera.

Des de primeres hores del matí fou gran la gentada que s'aglomera per pendre part l'acte i presenciar-lo.

Hi concurriren amb llur senyeres la quasi totalitat de les entitats de Barcelona i moltes, també, de varis punts de Catalunya.

A la tarda a la plaça de Les Planes hi tingué lloc la festa en honor dels compositors catalans, estrenant-se belles sardanes dels mestres Teixidor, Serra, Marçet, Font i Manen.

A canvi d'un donatiu per l'Aplec, oferian ramells de flors als concurrents les xamoses senyoretas Rosina Sancho, Josefina Persiva, Montserrat Valls, Angelina, Leonor i Tereseta Guilera, Mercé Albert, Eulària Viuxa, Mercé Amat, Lola Viura, Maria Ferrán i Natalia Aubeizón.

Acabà la audició de la tarda tocant la cobla «Els Segadors» que foren corejats per tots els presents.

A la nit clogé la festa a la Plaça de Catalunya, un concert per la Banda Municipal i una gran audició de sardanes.

Idealisme

Nosaltres renequem del materialisme. Entenem que els interessos creats són un destorb pel triomf del ideal. No està la riquesa d'un poble en els bens materials que puga tenir, sino en la espiritualitat que l'anima. Per xo som

admiradors de l'Amèrica; d'aquesta raça tant detestada dels rasca-cels, dels seus fills, que creant una riquesa han demostrat ésser el poble més idealista del món perquè han comprés que el diner, com tota cosa secundària, era un mitjà i no un fi.

Nosaltres acatem la sobirania espiritual del ciutadà Wilson que amb les seves manifestacions ha deixat sentats els principis deslliuradors dels homes i dels pobles; aquests principis trascendentals que molt bé podríem anomenar la Bíblia de la Democràcia.

Tenia d'ésser un poble jove el que exposés la vida dels seus fills per cosa tan poc positiva com el dret, la justícia, la llibertat dels pobles a decidir lliurement de llur destí. Tenia de ésser una gran democràcia la que al intervenir a la lluita afirmés que no buscava cap avantatge material i que solament volia la victòria del dret damunt la força.

I és tot un poble de creients del qual Wilson n'és profeta, el que sustenta aquests ideals; és tot un poble el que va a la mort cantant i rient, com a consensut que és de la seva raó. Oh quan pagariem els catalans per ésser més aprop d'ells del que són! Quan pugariem perquè, com Cuba Lliure, poguessim afegir una estrella més al seu pavelló...

Vosaltres jòh fills de la lliure Amèrica! penseu al combatre al costat dels nostres voluntaris catalans, que Catalunya és una patria oprimida... penseu que no és solament a la vostra terra des de on els ulls us miren i els cors us acompanyen amb gloriosa epopeia que solament vosaltres podieu realitzar amb un desinterés sens límits; amb una força inconcebible; amb un idealisme de raça nova.

RUENSA

Joves: Si voleu expandir L'INTRANSIGENT, passeu per la Redacció ont us direm el modo de conseguir-ro. L'hora de oficina és de 7 a 8 de la tarde.

Els valencians en el 11 de Setembre de 1714

Encar que fora de temps per a expandir coneixements que resten somorts i que atanyen a nostra ideologia, vullc per un breu esment de la part que prenguerem els catalans de Valencia en el 11 de Setembre, darrer baluart de nostre independència Nacional.

El jorn 25 d'Abril de 1707, als camps d'Almansa, sota forces castellanes nombroses, caiem vençuts els valencians. Allí aixecaren una columna que era la picota difamatorià de nostre poble. Aquell inri denigrant, l'empenta de la revolució espanyola del 69 l'enderrocava, mes avui, un boig d'aquella població te presentats els plans per la reconstrucció d'aquell monument que

pregona la germanor de les regions espanyolas.

Lo fruit del 25 d'Abril va ésser la publicació d'un decret, el 29 de Juny del mateix any, per el que'ns imposava les lleis i llengua de Castella. Sobintment Felip V. ens dia *valencianos i otras gentes de mal vivir*, frase memorable que per tots llocs, amb lletres de sang deviem estampar.

Despres d'abolits els furs, los patriotes, en Josep Orti i Manel Blanquer, adressaren un document al borbo demanant-li que'ns tornara els furs, mes la contestació reial, va ésser l'empenyarlos al castell de Pamplona.

Mentres tant els més significats partidaris de nostra independència eren exilats a terres castellanes. Xàtiva va ésser tota arrassada, trasplantada llur gent; bateixada amb el mot de *Colonia de San Felipe* mes els de Valencia que no s'abenien a sofrir el jou dels estrangers, fugiren a Barcelona, per a seguir lluitant, Josep Orti va sortir del presiri de Pamplona, recullint a un aplec de patriotes valencians i forma el batalló de la Mre de Deu dels Desamparats que marxà a Barcelona. Josep Vicents Torres Eximeno també ve amb gent i forma un altre batalló, el de Sant Vicents Eerrer. Com a detall significatiu, hem de fer constar que aquests batallons eren integrats en gran majoria per estudiants. El memorable dia 11 de Setembre, els dos batallons lluitaren braorosament, vessant la seva sang la darrera perduda per la independència del Estat Valencià de la Nació Catalana, en aquest setge memorable que tots devem de tenir en la memoria en les hores de vacilació.

En la matinalada del 11 queia mort Josep Orti. Al portal nou, junt amb En Rafel de Casanova, moria un valencià, Antoni Berardo que va ésser coniller en 1710. Després que les tropes estrangeres varen fer-se mestres de Barcelona, Josep Vicents Torres era apresonat i dut al castell d'Alacant.

Veieu, fills del Principat, per aquestes notes, com també Valencia vessà la sang en aquell fatidic Portal Nou. Però, jo us prometo, barcelonins, que a l'any que ve, les flors de Valencia, també aniran sota el monument de En Rafel de Casanova, com testimoni de que encar hi han fills que se'n recorden que un dia foren lliures, que un dia foren vençuts i que volen tornar a ésser lliures essent vencedors.

VICENTS TOMÁS I MARTÍ

Valencia de la Nació Catalana.

Cal fer foc nou

Catalunya, Patria estimada, guaita l'Europa com lluita; guaita els teus germans d'argolla com es redressen contra els opressors i els tirans. Guaita la Bèlgica, la Serbia, l'Irlanda, la Lituania, la Polònia... guaita-les totes les nacions expoliades amb quin coratge es rebelen contra l'opressor.

Es l'hora de les nacionalitats, es la Justícia o el Dret que triomfen mentres

els pobles tirans per grans que siguin cauen submergits i enfonsats sota la voluntat d'altres pobles.

I tu, Catalunya, en aquesta hora de brega i de joia perquè raus tan somorta i tranquil·la?

Confessém que la culpa d'això es ben nostra, es tota dels catalans. Es, sobretot, d'aquest conglomerat de mercaders polítics que se'n diu la Lliga regionalista, d'aquels homes que del Sagrat nom de Catalunya n'han fet un escambell, per a enlairar-se... fins a ésser ministres de l'Estat Espanyol.

I la Lliga ja'n té de diners i de diputats i de grans polítics; ja'n té de partit a Catalunya, em diréu. I també em diréu que la major part del poble català té d'ésser nacionalista, ja que la Lliga en unes eleccions consegueix prop de cent mil vots a Catalunya.

I jo us diré: ¿Doncs com és que el vuitanta per cent dels catalans escriuen en castellà? ¿Com és que la major part dels comerços tinguin els retols en castellà? ¿Com és que a la Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, l'entitat que més treballa per a la reconstrucció de la Patria, no hi hagin més que 1.400 socis (la majoria no son pas de la Lliga) allà aont almenys n'hi tindria d'haver deu vegades més?

La missió de la Lliga és una altra; l'ideal dels homes de la Lliga es el d'enriquir-se i engrandir llurs negocis a costa de Catalunya, i després, quan es fan eleccions van comprant les consciencies per diners i consegueixen cent mil vots *nacionalistes*. Pocels preocupa an ells la catalanització del nostre poble, val més fer política; que hi fa que a Catalunya no hi hagin més que qu'una vintena d'escoles a base de llengua catalana; ells se'n riuen de la llengua catalana; si la major part dels capdevaners de la Lliga parlen el castellà a casa seva, iquin fastic!

Cal fer foc nou, no hi ha més; cal que parlem clar i estrident. Cal escombrar els fills borts de Catalunya, que fan més mal a la Patria aquests que's diuen catalanistes i no ho són, que no pas nostres enemics mateixos. Renacionalitzem el nostre poble; fem que nostres clams arribin fins a totes les llars de la nostra terra i desperitem a les ànimes, i an aquests que saben que son catalans únicament perquè han nascut a Catalunya omplim-los-hi fins als sentits d'Historia de Catalunya. Si la gent de la Lliga haguessin cuidat més de la renacionalització de nostra terra que de fer política espanyola, avui es redreçaria compacta i unànim la voluntat sobirana de Catalunya i en la lluita que s'ha entaulat per la llibertat del home hi ocupariem nostre lloc al costat de les nacions esclaves.

¡Catalans, cal fer foc nou! ¡Doncs a la brega!

SEBASTIÀ ANGLADA I ROGER CAMPRODÓN, Setembre de 1918.

J'ha vingut en Belmonte. Ara només falta que vingui en Llapisera

Glosa

Dia gris

*Cel gris, temps gris, gris, tot gris.
Grisos també els meus pensaments; la
meua prosa modesta i insignificant.
L' ambient em contagia. Ni'l record de
l' angel bo pot rompre les opacitats grises-
ques del meu esprit.
La ploma corre damunt del paper i les
idees com damisel·les coquetes fugen es-
quives.....
Gris, gris, tot gris.....
Veritablement Alexandre Sawa digué quel-
com al dir:
«Que hi havia dies i havia anys en que un
hom no faria rés.»*

MARIUS

Compreu cada setmana

L' INTRANSIGENT

Periòdic setmanal de Joventuts

Redacció i Administració

Canuda, 14, 1.ª — Barcelona

Desvetllament aragonés

Es cert que al Aragó s'ha iniciat un moviment polític regional que tendeix segons sembla, a manifestar son lliure desplegament d'acció. Però, aquest moviment respon prou bé al que hauria d'esser l'acció dels aragonesos dintre 'l nostre poble?

La pregunta es un xic ingenua, la resposta encara ho és més.

Els aragonesos patim d'un mal que de mica en mica ens anem descobrint.

El Regionalisme aragonés se presenta amb diferents aspectes socials, molt distints uns dels altres. Analitzem-los detingudament, sense apassionaments de cap mena.

El primer aspecte es aquest: aquí 'l propaguen d'una manera i allí l'actuen d'una altra que son les dues formes completament oposades, i nosaltres ens veiem obligats a transigir per la pura força, som lluny de la terra i per després desconeixem els problemes vitals del nostre poble. Això es el que alleguen els que viuen a l'Aragó. Més, no es això, no son certes aquestes lleugeres manifestacions. Lo que succeeix es, que nosaltres, som i coneixem perfectament el nacionalisme aragonés, es dir, estimem la ideologia nacionalista per creure-la pròpia, o la única qu'ha de tornar les coses a son lloc, això es: l'Aragó Nació.

La conformitat regionalista dels nostres germans, la qual creuen, deuen besar-se els pobles oprimits, que, com el nostre presenta símptomes de reconquesta, n'hi ha prou amb aquesta sencilla manifestació, mes no; l'Aragó ha d'esser lliure.

L'altre aspecte també, un xic singular, és que al regionalisme nostre s'incorporen de mica en mica el mal factor

del caciquisme local i per tant seran els que malmeteran nostra obra regeneradora. Aquestos nous elements que, voluntaria-ment s'incorporen al nostre moviment no volen formar com a soldats de línia sino com a caps. Aquest es el mal pitjor per una acció regeneradora com la que propaguem. No som nosaltres els que'ls demanem comptes passades, sino ells, que pregunten el que volem i el que anem a fer, i volen ensenyar-nos—a tot cost—la dressera, quant hauria d'esser tot al revés. Aquest es un símptoma de flaqueja que s'experimenta al regionalisme aragonés.

Tenim homes de verdadera valua pro cap o quasi cap ha fet públiques manifestacions de nacionalisme, i en el fons tota l'obra ho és. No exterioritzen son pensament, sembla que tinguin por de manifestar, tenen por de treure el teuatge espanyolista i es glassarien!...

La Unió Regionalista Aragonesa d'aquí, està destinada a crear una verdadera escola nacionalista aragonesa i si no fos per les dificultats materials que se li oposen, a hores d'ara s'en parlaria molt més de lo que se'n parla.

Tot hom ens rumbeixa, es cert, mes compreguem que'ls aragonesos no estan encara, prou capacitats per a regir els destins de l'Aragó amb una completa autonomia que'ns donarà el Govern de les notabilitats... senten el separatisme i tant grans!...

GASPAR TORRENTE

«De la Unió Regionalista Aragonesa»

Nacionalistes:

Compreu SOMI...

Compreu L' INTRANSIGENT

Protegir la premsa nacionalista, és fer Pàtria Catalana

Recordem

Recordem que la «Lliga Regionalista» quan es troba pròxima a un fracàs, fa estridència, fa nacionalisme, però hem de recordar sempre els actes comesos per ella.

Quan la Mancomunitat, la «Lliga» davant de tot un poble ens digué: «Are nosaltres anem allà dalt (Madrid), si no'ns donen el que volem, marxarem»; no es conseguí altra cosa que'ls dos primers articles de Mancomunitat, i ells, els diputats nacionalistes de la «Lliga» no dimitiren.

Recordem quan els ports francs la «Lliga» va prometre el de sempre: «Si no'ns donen el que volem, dimitirem»; no es conseguí altre cosa que'l dipòsit comercial, i ells com sempre continuaren anant a les corts, dimitint només que'l diputat catalanista En Francesc Macià.

Recordem i prova es el present que quan el ministre Alba presentà el pro-

jecte de llei sobre els beneficis extraordinaris de guerra, sortí la «Lliga» en oposició del dit projecte. Què significa això?

Senzillament, la Lliga pot portar l'etiqueta de nacionalista, però la majoria dels que la integren son acaparadors. D'aquesta manera es com fan nacionalisme els avui ministres catalans i ses hosts, formant conxorja amb l'estat centralista espanyol, i protegint als assassins acaparadors del poble, portadors de la fam. I després donen mitings i conferències de afirmació nacionalista, dient nos que ja saben el que's fan. Es fan cada dia més espanyols, més burgesos.

Recordem de les paraules d'en Cambó a la Puerta del Sol, que digué: «¡Viva España! ¡Viva el Rey! Recordem les que digué en el discurs de Covadonga, que repetí: ¡Viva Alfonso XIII! ¡Viva España! ¡Viva el Rey! i el diumenge passat en el seu discurs no'ns en parlà d'això, si ens parlà que tindriem molt aviat l'autonomia (¿quan?) i que'l deixessin fer.

Nosaltres, nacionalistes radicals, no ens devem d'escoltar an els nacionalistes de la «Lliga» quins pleguen nostre drap de les quatre barres i el tanquen dins de un bagul, dient en plenes Corts que'l problema de les nacionalitats no es are que interessa ¿doncs quan, senyors de la Lliga?

Perxó cal que nosaltres, nacionalistes radicals tinguem tot ço present i anem a la lluita sens temer perquè la rao i la força es nostra. Treballem fins arribar al nostre triomf de tot o res.

D. LATORRE I SOLÉ

¡Alerta Catalans!

La trampa s'està preparant.

En Llapissera està disposat per a ultims de mes venir a Barcelona a visitar-nos ya que sent una gran simpatia por Cataluña.

Desconfieu, aquesta no 'ns la empassem. En Llapissera com que ara es amic del capítol català vol aprofitar la ganga per a fense caure en la trampa.

Desconfieu de l'un i de l'altre ja que un bon català que defensi a la seva terra, mai pot acostarse al costat d'un Llapissera que tan mals records en tenim de la seva raça.

El que en Llapissera vol es enlluernar-nos i tornar a apagar el foc de llibertat que es va encenent per Catalunya amb tó alarmant per a ell.

I ara catalans el que cal fer si vé, es estar-vos a casa quan arribi i si mai el veïssiu pel carrer, li gireu la cara, per a que sàpiga que 'ls fills de Catalunya, els bons catalans, tenen bona memoria, i si al veure'l vacillessiu recordeu-vos del onze de setembre.

A. M. P.

Animes mortes

¡Quina pungida en el cor! Quin patir el meu quant al voler exposar a un germà de patria la necessitat de lallure Catalunya, no tant sols convenient al seu desentrotlló sino al esprit, verament català, quant al parlar-li de la grandesa de sa patria, ell que amb menys preu havia escoltat mes paraules, llençà al aire les següents amb despreci: ¡Es dels de la «ceba».

¡Oh! ¡Vergonya eterna! Vergonya per ésser català i tenir germans traidors a la patria. Vergonya per ésser català i haver-ne que'n ses venes no quedi rastre d'aquella avant-passada sang d'amor i de venjança. Vergonya per ésser un català qui em contradeixi als meus clams de fill de patria, calificantlos d'injustos i ingrats, per cometre'l pecat d'anar adreçats a la llibertat i inspirada de Catalunya.

¡Ah catalans de cor! Si aquells que amb sa sang glificaren i ennobliren els anals de Catalunya, poguessen aixecarse de ses tombes i mirar per arreu de nostra terra estic segur de que no fora contra els tirans i traidors a qui brandeixarien sa espasa. Fora contra 'ls propis catalans a qui desenfrenarien ses furies, contra aquets borts d'ànima que sens mantenir ni enyorar els ideals de la patria, s'han entregat tant prompte als efectes pestilents de descatalanització.

Mes ¡pobrets! Son catalans, débils de cor, que aixi com el nostres opressors lograren engrillonar i empresonar a Catalunya, degueren empresonar també el seu amor envers a ella.

Son catalans cent voltes mes dignes de compasió que'ls sorts y muts físicament. Aquets no poden comunicarse verbalment. Empró tenen cor. Aquells no saben «parlar» de la bellesa de sa terra natia, no saben «sentir» el goig d'estimar la llibertat de sa patria.

Son catalans que no han sabut mantenir el seu ideal, el seu esprit, el seu amor a la patria seva.

Doncs, sent aixi, tinguemlos-hi llástima.

I si per etzar sentíssim, contra nostra voluntat, les injurietes d'aquets que no posseint son judici propi es declaren contraris a nostra causa, exposant una Catalunya pobre, enèmica i dessolada, transladem tot seguit nostra memoria en aquell temps en que la nostra terra es trobava en plena primavera, en aquell temps en que'ls Jofres, Saumes, Rogers, Berenguers, etc., donaven la seva sang per analir a la patria, en aquell temps en que per les aigües del Mediterrani es passeixava triomfanta i altanera la bandera catalana honorant el pabelló dels seus navilis.

JOAQUIM CONESA

Pel nostre periòdic sol·licitem corresponents a tots els indrets de Catalunya. Preferim que siguin joves nacionalistes perquè aixis tindran més interès en la venda del mateix.

Noticiari

Joventut Nacionalista «La Falç»

La «Joventut Nacionalista La Falç» ha organitzat una tanda d'actes i festes per aquest mes, figurant entre elles audicions de sardanes, excursions i conferències, segons un programa que ha repartit.

El seu Consell Directiu fa present als seus socis, que seguint ja el nombre de aquests molt nombrós, té amb projecció realitzar actes de propaganda nacionalista importants i necessitant la cooperació de tots, els prega concórrin els diumenges pel matí a son hostatge social per donar-los hi coneixement de l'aquests i canviar impressions.

*

Centre Nacionalista Català

El diumenge, dia 6, amb altres entitats realitzarà una visita als nens orfes francesos estatjats a les Corts de Sarrià. Queden invitats al acte tots els nacionalistes que hi simpatitzin. El lloc de reunió serà enfront l'estació del tranvia de la plaça de Catalunya, a les tres trenta de ta tarde.

*

Grop-Joventut «L'Avençada»

S'ha acordat que el miting de «Afirmació Nacionalista» que tenia de celebrar aquesta joventut es fassi definitivament el proper diumenge dia 13. Hi pendran part oradors de les següents entitats: J. N. «La Falç»; J. C. «Els Nets dels Almogavers»; J. N. «Renaixença»; «Centre Nacionalista Català»; «Casal Nacionalista Sagrerenc»; la «Unió Catalanista» i l'entitat organitzadora.

*

Ateneu Nacionalista Verdager

L'Esbart de Dançaires d'aquesta entitat, celebrarà una gran audició de sardanes el dia 13 del corrent mes a l'estatge social (Nàpols, 215) a les deu de la vetlla, er renomada Cobla Barcino.

*

Centre Republicà Català

«Sang Nova»

Aques a Societat ha aixecat un monumental i magnífic envelat a la Plaça de Eremió (abans Plaça del Sol) on per celebrar la Festa Major, hi tindran lloc els dies 3, 4, 5 i 6, lluits balls de societat als quals queden invitades totes les societats amigues.

*

Schola Orpheonica

El pròxim diumenge dia 6 del corrent a les deu de la nit tindrà lloc en la «Schola Orpheonica», Baix de Sant Pere, 55, pral., una selecta audició de sardanes a càrrec de la «Cobla Barcino».

Queden convidats per la present, tots aïmanats de la nostra dansa nacional.

Literaries

Himne a la bandera

VI Folies d'oprimit

Al c. d'o. en Salvador Miquel

Cantem, germans de patria,
Un himne, a la senyera
De sang de quatre barres
I d'or fi de les conquestes.

Cantem, germans, ben fort
I enlairem nostra bandera,
Alcem lliure de traïdors
Ben alt el nostre emblema!

Amb nostres aïrosos cants
Tremolaran opresors i renegats,
I la bandera lliura de tirans
Onejarà victoriosa damunt de nos.

[tres caps.]

ERMENGOL D'URGELL

Les cançons dels infants

Dins Barcelona i fora de Barcelona, ja que en la montanya catalana també comença a infestar se del *couplet castellà*, es va perdent la canço popular de la mainada catalana.

Ja sé que no es lloc a propòsit *L'Intransigent* per a publicar-les però nosaltres des de les seves planes preguem al setmanal dels nens catalans, al popular *En Patufet* que se'n cuidi perquè belles cançonetes com «Sota, sota cambra»... «L'Escarbat bum-bum» «Puput d'ont vens» «Olles olles de vi blanc» i tantes altres de no propagar-les aviat restarant ignorades a tot Catalunya.

Aquests nins són els homes de demà i s'els té d'ensenyar a aimar la seva parla, perxó nosaltres, creiem que és precis que no's perdi la canço catalana preguem també, a la Associació Protectora de l'Ensenya Catalana que faci els possibles perquè això no passi.

JOSEP FONT I FALGAS

Que ho és d'envejada

Al amic i ferm catalanista
En Ramon Roca

Del cim del Tibidabo jo assentat
i amb el cor plé de tristesa i alegria
a trenc d'alba daurada l'altre dia
contemplava al cap d'avall nostra ciutat
i la veia

Oh! com un joíós palau filigranat.
Quan Sol, Mar i Cel sembla que s'apropaven
extengué l'esguard per tota la planúria
de llur Mediterrani, que'n sa blavúria,
sublim i miraculós conjunt formaven
amb la cantúria
de melífius aus que alegrement cantaven,

Més, com nuvol que enfosqueix l'astre diví,
pensant qui amb son orgull i despotisme,
a Barcelona voldria en fons abisme
la meua ànima de sobte s'entristí,
i mon idealisme

de molt més nacionalisme s'enfortí.

No tant sols de Barcelona aimat amic,
envejen la grandesa soberana,
sino a tota la terra catalana.

nació la més formosa que al món hi ha
i la més ufana
encar i malgrat pesi, al poble castellà.

Catalunya, rica, plena i orgullosa
els hi diu als que la volen ultratja
—aquesta terra sempre fou, és y será
neta de cor, excelsa, noble i virtuosa
i mai callarà
pels que no la volen LI... i tan formosa.
Car la tristesa que enfundí dins el meu cor
l'ultratje deixa gent tan integrista
feu que'n rabia es remogué tota ma sang
i que'l cor fós mol més....

Creu amic que ningú deu ignorar
que'l Nord-Est d'una península existeix,
una joia que l'odia molta gent
perquè ella sempre brillant i resplendent
demostra al món ser un Poble Català.

JOSEP CANELA SERRATE

Les innovacions amb que dintre poc
temps, sortirà *L' INTRANSIGENT*,
farán que ompli el buit que's nota
en la premsa idealista nacional.

Ecós

El número passat per manca de
temps va sortir com Deu va voler.
Entre altres, atribuïen a en Josep Ben-
nure (fill) uns versos d'en Josep Flo.

**

Bons amics nostres s'han estrenyat
de que'n el gravat del Aplec de la Sar-
dana no hi haguessin dónes. No en feu

càs; es que en qüestions de Naciona-
lisme a Catalunya no hi ha femelles;
tot són mascles.

**

En Cambó temps enrera apel·là a
l'Europa. Com que ara es ministre del
Estat Espanyol no està bé parlar de
tot. Altrement, nosaltres creiem, que
els únics que tenen dret a fero són els
voluntaris catalans que en terres de
França lluiten i móren per la llibertat
del món.

Correspondencia

E U. L'hi publiquem.—Quimet. Per publicar
un article com el seu necessitem saber qui és
en Quimet.—J. F. Queda en carter.—J. F.
Passat d'oportunitat.—J. B. Queda en carte-
ra.

No's publicarà cap article que no
vingui escrit en quartilles i en lletra
llegible.

Imp. BELL-ART, Provença, 246

Catalans de bona llei!

Poseu sempre que pogueu un
damàs al balcó amb les quatre
barres catalanes

El Barato

Tamarit, 195

Trobareu d'aquesta roba amb la
amplada de 100 cms. al preu de

1'90 pessetes

el metre

Joan Sucarrats

Hospital, 145 i Cera, 4

Camiseria i Genres de punt
Confeccions per a senyora
Especialitat en robes per
a recent nascuts

LA QUE VEN MÉS BARATO DE CATALUNYA

COMPANYS:

Vestireu amb gust i elegàn-
cia si vos proveiu a la

Gran Sastreria L'Estisora de ANTONI VILA

Casa de confiança i bons preus
Es confeccionen, en casos urgents
trajos en SIS HORES

Salmerón, 89.-Barcelona

Associació Protectora de l'Ensenya Catalana

Llibres docents catalans per a l'Ensenya Primària. A punt de sortir

CARTIPAS CATALA

Cinc quaderns

Text de Pau Romea — Dibuixos de Josep Obiols

Gramàtica Catalana CURS MITJA
de Pompeu Fabra

S'admeten encàrrecs a les oficines de la «Protectora», Canuda, 14, pral.

OS(46.711 Bar) Int. fol.